ఓం నమో భగవతే శ్రీరమణాయ

రమణ భాస్కర

(భీమవరంలో శ్రీనాన్నగారి ప్రవచనము, 1-1-97)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

మన తల్లితండ్రులు మంచివారా చెడ్డవారా అన్నది మనకు ప్రధానంకాదు. మనకు దేహాన్ని ఇచ్చారు కాబట్టి వారిని గౌరవించాలి. మన డ్యూటీ మనం చెయ్యాలి. వారి మంచిచెడ్డలను భగవంతుడు చూసుకొంటాడు. తల్లితండ్రులమీద గౌరవం లేనప్పుడు. గురువు మీద గౌరవం లేనప్పుడు, భగవంతుడు మీద మాకు గౌరవం ఉంది అని చెప్పినా అది నమ్మటానికి అవకాశంలేదు. నిజమైన స్నేహితుడు నీలో ఉన్నమంచి గుణాలను చూడటానికి ప్రయత్నం చేస్తాడు. మీరంటే ఇష్టంలేనివారు మీలో ఉన్న లోపములను వెతకటానికి ప్రయత్నం చేస్తారు. మానవధర్మం ఏమిటి అంటే కృతజ్ఞత కలిగి ఉండటం. మన తల్లితండ్రులు మనకోసం పడిన శ్రమ, కష్టమునకు మనం కృతజ్ఞత చూపించాలి. అలా చూపిస్తే ఒకవేళ వారికి మనమీద సదభిప్రాయం లేకపోయినా మనం కృతజ్ఞత చూపించినందుకు భగవంతుడు మనలను ఆధ్యాత్మికంగా అభివృద్ధిలోనికి తీసుకొని వస్తాడు. ఇక్కడ రకరకాలవారు ఉంటారు. మీరు అందరు ఎటువంటి వారో నాకు అనవసరం. మీఅందరి హృదయంలోనూ ఉన్న పరమేశ్వరుడిని చూడటం నేర్చుకుంటే నాకు ప్రపంచం ప్రపంచంలాగ కనబడదు, పరమాత్మలాగ కనబడుతుంది. అప్పుడు నేను బాగుపడతాను.

జ్ఞాని మాట్లాడిన మాటలు అవతారపురుషుడు మాట్లాడిన మాటలు ఎంతకాలం అయితే సూర్యుడు ఉంటాడో, ఎంతకాలం అయితే ఈ భూమి ఉంటుందో అంతకాలం ఆ మాటలు ఉంటాయి. ఆ మాటలకు అంతశక్తి ఉంటుంది. ఎందుచేతనంటే ఏదో ఆశించి చెప్పిన మాటలు కాదు. అహంభావనతో గాని, తాత్కాలిక ప్రయోజనంతో గాని, చెప్పిన మాటలు కాదు. వారి హృదయంలో నుండి వచ్చిన మాటలు. జ్ఞానులు, గురువులు మీమీద బురద చల్లరు. మీకు చల్లదనాన్ని ఇస్తారు. జ్ఞానాన్ని ఇస్తారు. వారి అంతటి వారుగా మిమ్మల్ని చేయటానికి చూస్తారు. మీమీద బురద చల్లటం పనిగా పెట్టుకోరు. బురద చల్లటానికి దేవుడు దిగి రానక్కరలేదు. లోకంలో చాలామంది ఉన్నారు. మనస్సు బాహ్యముఖానికి వెళ్ళినపుడు తలంపులు విజృంభిస్తాయి. మనస్సు అనేకరకాల బంధాలలో ఇరుక్కొంటుంది. అదే మనస్సు అంతర్ముఖమయితే పల్చబడుతుంది. పల్చబడటమే కాదు ఆత్మాకారం చెందుతుంది. మనస్సు కదలటానికి కారణం ఏమిటి ? అందరికి ఒకే కారణం వలన మనస్సు బాహ్యముఖానికి వెళ్ళదు. ఒకో మనిషికి ఒకో బలహీనత వలన మనస్సు బాహ్యముఖానికి వెళుతుంది. నీలో బలహీనతలు లేకపోతే అది బయటకు వెళ్ళమన్నా వెళ్ళదు. మీ మనస్సు ఆగమంటే ఆగటం లేదు, నా మనస్సు కదలమంటే కదలటం లేదు అనేవారు భగవాన్. నిన్ను ఒక కులానికి, ఒక మతానికి, ఒక దేహానికి పరిమితం చేసే మనస్సును నశింపచేస్తేగాని హద్దులు లేని స్థితికి ఎదిగి వెళ్ళలేవు. పరిమితులను, హద్దులను కల్పించేది దేహగతమైన నేను. పరిమితుల నుండి బయటకు తీసుకొని వచ్చేది ఆత్మజ్ఞానం. బ్రహ్మంలో బహుళత్వం, అనేకత్వం లేదు. జ్ఞాని యొక్క గొప్పతనం ఏమిటి అంటే అనేకత్వంలో ఏకత్వం చూస్తాడు. అనేకత్వంలో ఏకత్వంచూడటం ఎప్పుడైతే నేర్చుకొన్నాడో అప్పుడు వాడికి మలినం అంటదు. ద్వైతభావనలో నుండి విడుదల పొందుతాడు. నీకు

భిన్నభావన, బంధభావన కలిగించేది దేహగతమైన నేను. అది నశించాక భిన్నభావన లేదు. జ్ఞానికి బాహ్యమైన ఆకర్షణలు ఏమీ ఉండవు. ఎవరిని చూసినా ఉన్నది ఒకటే చూస్తాడు. అనేకం చూసినపుడు, భిన్నత్వం చూసినపుడు మోహం కలుగుతుంది. మోహంలో నుండి ఆకర్షణ కలుగుతుంది. ఆ వాసన వెనకాల కొట్టుకొని పోతాము. ఏవిషయాలు అయితే నీ మనస్సు చలించటానికి కారణమో ఆవిషయాలనుండి నీ మనస్సును విడదీయి. అదే వైరాగ్యం. వైరాగ్యం లేకపోతే నీకు జ్ఞానం కలుగదు.

మోక్షం గురించి, ఆచివరి స్థితి గురించి చెప్పటంలో ఒక మతానికి, ఇంకో మతానికి, బేధం ఉండవచ్చును గాని ఇంద్రియ నిగ్రహం గురించి, మనోనిగ్రహం గురించి అన్ని మతాలు చెప్పాయి. నేను అనే తలంపు మూలంలో నుండి వచ్చింది అనటం కంటే దేవుడి దగ్గర నుండి వచ్చింది అంటే బాగుంటుంది. ఆమూలమే దేవుడు, చైతన్యం. నీ మనస్సు నశిస్తే నీవు పోవు, నీవు ఎవరో నీకు తెలుస్తుంది. నీమనస్సు ఉన్నప్పుడు, నీ మనస్సు లేనప్పుడు, నీ దేహం ఉన్నప్పుడు, నీ దేహం లేనప్పుడు కూడా నువ్వు ఉన్నావు. మధ్యలో మనస్సు వస్తోంది, దేహం వస్తోంది, లోకం వస్తోంది. ఇవి అన్నీ వస్తున్నాయి, పోతున్నాయి అయినా నువ్వు ఉన్నావు. ఇప్పుడు కూడా నువ్వు ఉన్నావు. ఎప్పుడూ ఉండే నువ్వు నిజమా లేక మధ్యలో వచ్చి మధ్యలో పోయేవి నిజమా ? నేను చనిపోయిన తరువాత ఏమౌతాను అని ఒక భక్తుడు భగవాన్‌ను అడిగాడు. చనిపోయిన తరువాత సంగతి ఎందుకు చనిపోయిన తరువాత ఏమవుతాను అనుకొనే బదులు ఇప్పుడు నీవు జీవించే ఉన్నావు కదా ఇప్పుడు నీవు ఎవరో నీవు తెలుసుకోవటానికి ప్రయత్నం చెయ్యి అని చెప్పారు.

నిన్ను ఎవరైనా పొగిడితే పైకి నిర్మలంగా ఉన్నట్లుగా కనిపించినా మనస్సులో సంతోషం వస్తుంది. ఎవరైనా విమర్శించినపుడు పైకి దుఃఖం రాకపోయినా లోపల వికారం వస్తుంది. నీ మనస్సులో వచ్చే వికారములనుండి బయటకు వస్తే మనస్సు పల్చబడుతుంది. హృదయాభిముఖంగా ప్రయాణిస్తుంది అంటే దాని మూలం లోనికి అది వెళుతుంది. నీ మనస్సు దాని మూలం లోనికి వెళుతూ ఉంటే దానికి ఉన్న పరిమితులు పోయి అది విశాలం అవుతుంది. దేహగతమైననేను పోతే నిజమైననేను తానుగా వచ్చి మిమ్మల్ని వరిస్తుంది. వరించడమే కాదు తన స్వరూపాన్ని ఇస్తుంది. నీ పూజ, జపం, ధ్యానముల యొక్క గమ్యం మనస్సును ఉపసంహరించటం. సత్వగుణాన్ని అలవర్చుకోవాలి అంటే తమోగుణం, రజోగుణం వచ్చి సత్వగుణంలో కలవకుండా చూసుకో. చేసే సహవాసముల విషయంలో జాగత్త అవసరం. ఆత్మజ్ఞానం సంపాదించుకోవాలి అంటే చాలా జాగ్రత్తగా ఉండాలి, మెలకువగా ఉండాలి. కత్తి అంచు మీద నడిచేవాడు ఎంత జాగ్రత్తగా నడుస్తాడో అంత జాగ్రత్తగా నీవు జీవిస్తే బ్రహ్మం నిన్ను వరిస్తుంది. నీదేహం ఎక్కడ ఉంది అనేది ముఖ్యం కాదు. భగవంతునితో మానసిక అనుబంధం పెట్టుకుంటే ఇంజను ఏవిధంగా పెట్టెలను లాగుకొని పోతుందో ఆ అనుబంధం నీ మనస్సును లాగుకొనిపోయి, నీ మనస్సును నశింపచేస్తుంది. నీ మనస్సును నశింపచేసి ఊరుకోడు. భగవంతుడు అనుగ్రహించి తన స్వరూపాన్ని ఇస్తాడు. నీ దేహబుద్ధి నశించిన మరుక్షణంలో సృష్టికి ఆధారంగా ఏ వస్తువు అయితే ఉందో అదే నీకు నేనుగా వ్యక్తమవుతుంది. భగవంతునిపట్ల విశ్వాసం కలిగి ఉంటే, భగవంతుడిని ప్రేమిస్తూఉంటే, భగవంతుడు సంతోషించే పనులు చేస్తే, సత్కర్మ చేస్తే పునర్జన్మ హేతువులను భగవంతుడు నశింపచేస్తాడు. నీకు శాంతి కావాలంటే ఇతరులలోని బలహీనతలను, లోపాలను వెతకటం మానివెయ్యి.

రమణమహర్షిగారు ఏది మాట్లాడినా నిరహంకారముగా మాట్లాడతారు, ఏపని చేసినా నిరహంకారముగా

చేస్తారు. ఆయన యొక్క వైభవం చూడండి. ఆయన మాటలో, చేతలో, దైనందిన జీవితంలో, ఆయన ప్రవర్తనలో ఎక్కడా వ్యక్తిత్వం కనబడదు. నాకు మీరు జ్ఞానమును ప్రసాదించాలి అని ఒక భక్తుడు భగవాన్‌ను అడిగితే నేను నీకు జ్ఞానమును ఇస్తాను అని ఆయన చెప్పలేదు. ఏ ఈశ్వరుని అనుగ్రహం వలన నాకు జ్ఞానం కలిగిందో ఆఈశ్వరుని అనుగ్రహం వలననే నీకూ జ్ఞానం కలుగుతుంది అని చెప్పారు. వాడు రమణ మహర్షి. దీనిని బట్టి ఆయన ఏ అంతస్తులో ఉన్నాడో చూడండి. ఇలా విభూతి తెప్పించాము రోగము తగ్గిపోయింది అంటే అది జ్ఞానం కాదు. మాకు కడుపులో నొప్పి వచ్చింది మిమ్మల్ని చూసిన తరువాత తగ్గింది అంటే అది జ్ఞానమా ?తగ్గిపోతే తగ్గిపోవచ్చును. అది వేరే విషయం. అది జ్ఞానమా?

(పాలకొల్లులో శ్రీనాన్నగారి ప్రవచనము, 19-1-97)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

భగవంతునికి కాలము, దూరము లేదు. కాలము, దూరము మనస్సుకు సంబంధించినవి. భగవంతుడు లేని చోటు అంటూ లేదు. ఆయన అన్ని కాలాల్లో ఉన్నాడు, అంతటా నిండి ఉన్నాడు. ఆయన జ్ఞానపూర్ణుడు, శాంతిపూర్ణుడు, మహాగురువు. భగవంతుని పట్ల ప్రేమ కలిగి ఉండి, భక్తి కలిగి ఉండి ఆయనను ఆరాధించగా, ఆరాధించగా మనం చేసిన పూజలకు, జపాలకు, ధ్యానాలకు స్పందించి ఆకారం లేని దేవుడు మనకోసం ఒక ఆకారం ధరించి గురురూపంలో వచ్చి జ్ఞానాన్ని బోధిస్తాడు. దేవుడు ఎక్కడో ఉన్నాడు అనుకొంటున్నావు కాని నేను నీ హృదయంలోనే ఉన్నాను అని ఆయన మనకు బోధిస్తాడు. మన హృదయంలో ఉన్న భగవంతుడు మనకు తెలియకపోవటానికి కారణం మన అజ్ఞానం. ఆత్మజ్ఞానమును బోధించి అజ్ఞానమును నశింపచేయటానికే ఈశ్వరుడు గురురూపంలో వస్తాడు. మంచిగుణాలతో ఉండు, మంచి చేయి అని గీతలో కృష్ణుడు చెప్పాడు. మంచితనం గమ్యం కాదు. కాని మంచితనం గమ్యం చేరటానికి సహకరిస్తుంది. మంచి పనులు చేయటం వలన జీవుడు హృదయాభిముఖంగా ప్రయాణం చేసి హృదయంలో కరిగి పోతాడు. జీవుడు ఎప్పుడైతే హృదయంలో కరిగిపోయాడో అక్కడ ఉన్న ఈశ్వరుడే నీకు స్వరూపంగా వ్యక్తమవుతాడు. అప్పుడు దేహం ఉన్నా, లేకపోయినా మనం ముగింపు లేని సుఖాన్ని, శాశ్వతమైన శాంతిని పొందుతాము.

భగవంతుని తెలుసుకోవాలి అని మనం అనుకొంటున్నాము. కానీ చిన్న కష్టం వస్తే మనం తట్టుకోలేము. ఎవరైనా మిమ్మల్ని పొగిడితే పట్టుకోలేము, పొంగిపోతారు. ఎవరైనా విమర్శిస్తే కృంగిపోతారు. ఇటువంటి స్వల్ప మనస్కులకు, బలహీనులకు ఆత్మజ్ఞానం కలుగదు. ఉన్నది ఒకటే అనుభవం. దేనికైతే చావు, పుట్టుకలు లేవో దానిని ఎవడైతే అనుభవం లోనికి తెచ్చుకున్నాడో అదే నిజమైన అనుభవం. అదే నిత్యమైన అనుభవం. అదే ఆత్మానుభవం. మిగిలిన అనుభవాలు అన్నీ మనస్సుకు పరిమితమైనవి. నీమనస్సు ఎంత నిజమో ఆ అనుభవాలు కూడా అంతే నిజం. జ్ఞానమును సంపాదించుకొంటే గాని అజ్ఞానము నశించదు. అజ్ఞానము అనే చీకటి నుండి బయటకు తీసుకొనివచ్చి వెలుగును చూపించేవాడే గురువు. మనలను ప్రేమించేవాడు, మనకు జ్ఞానం కలగాలి అని మనకోసం తపించేవాడు, మనకోసం జీవించేవాడు గురువు. మన హృదయంలో ఉన్నవస్తువు గురించి బోధించి, దాని ప్రాముఖ్యత గురించి చెప్పి, ప్రాముఖ్యత గురించి చెప్పటమే కాకుండా ఆ వస్తువు యొక్క సమీపంలోనికి తీసుకొనివెళ్ళి, సమీపంలోనికి తీసుకొని వెళ్ళటమే కాకుండా ఆ వస్తువును మనచేత పొందింపచేసి దానికి సంబంధించిన సుఖాన్ని, శాంతిని మనకు అందేటట్లు